

Wie bepaalt wat goed is voor het kind?

POPPENTHEATER VOOR KINDEREN, OUDERS EN BEGELEIDERS OP DE VOORSCHOOL

Joanne Oussoren

Op het moment dat een poppenspeler zijn voorstelling aanbiedt aan het basisonderwijs in grootstedelijke prachtwijken moet hij/zij weten dat daar over het algemeen leren schrijven, lezen en rekenen centraal staan. Óók op de voorschool, in de groepen 1 en 2. Natuurlijk prikkelt poppentheater de fantasie en verbeeldingskracht van zowel het kind als de begeleiders, draagt het veel bij aan de algemene ontwikkeling en het complete welzijn van het kind, echter, wanneer een voorstelling geen cognitieve elementen bevat sla je de plank mis. De voorwaarden die gesteld worden zijn hoog.

8 Stef gaat naar de Feijenoordschool.

De scholen kijken ook naar welke bijdrage een voorstelling kan betekenen voor de versterking van hun imago en zien het als een publicitair instrument. Een artikel in de wijkkrant of een filmpje voor de website moeten toch in het verlengde liggen. Om een geschikte ingang te vinden voor je werk kun je het beste zowel voor -, als achteraf een ouderkamer visiteren en de daarvoor benodigde koffie, thee en koekjes meebrengen. Voor de poppenspeler is het handig wanneer je bijvoorbeeld feitenkennis hebt over adressen van de plaatselijke voedselbank en het maatschappelijk werk in de betreffende wijk, dan kun je wanhopige moeders doorverwijzen en je beter op je eigen onderwerp concentreren. Je krijgt te maken met de heersende grote onervarenheid met het fenomeen "voorstelling" en de bekende vooroordelen en misvattingen aangaande edutainment. Ouders kunnen zich verwonderen over het feit dat je van spelen kunt leren en dat je daar tijd voor moet inlassen in je praktijk als ouder. Ze hebben vaak een ander idee van leren, gebaseerd op hun eigen schoolervaringen. Ze hebben ook meestal geen notie van het feit dat er van hen wordt verwacht dat ze tijdens een voorstelling niet halverwege de zaal kunnen verlaten, en weer binnengaan of ongelimiteerd

van achter naar voor mogen lopen tijdens de performance, laat staan hardop telefoneren. Vaak is er ook sprake van onervarenheid van de begeleiders. Soms houden peuter-juffrouwen niet zo van poppen, het kan ook zijn dat zij zelf er in hun opvoeding of cultuur niets van hebben meegekregen. Veel ouders en begeleiders zijn nog niet gewend om een kind expressie en leermomenten met rust en aandacht te laten ondergaan; integriteit en spelplezier delven vaak het onderspit als het gaat om spetterende showeffecten

afkomstig uit televisieland en showwereld. Scholen hebben meestal niet meer dan 10 euro per jaar per kind voor cultuur op hun begroting staan. Ze verwachten dat je als gast je geld en cosponsors meebrengt. Zelfs een minimale eigen bijdrage van 150 euro per voorstelling wordt gemakkelijk weggecijferd tegen de post "zaalhuur".

De sleutel om een voorstelling te laten welslagen is gelegen in de samenwerking binnen een project. In een dergelijke leeromgeving is het gezamenlijk nastreven van leerdoelen

of 'goals' van essentieel belang. Want wie bepaalt wat goed is voor het kind? Wie weet wat ouders, veelal vrouwen, in een situatie met lage inkomens, weinig opleiding en slechte arbeidsomstandigheden nodig hebben? Een ieder bepaalt daarin zijn eigen behoefte en aandacht. De enige reële maat waar een poppenspeler zich werkelijk aan dient te houden, is hij zelf. Naast de waarachtigheid en eigen inborst van waaruit hij werkt, plus de 'message' van een voorstelling is een basaal wederzijds contact en interesse in elkaar noodzakelijk. Een performer bedient de ouders en het kind en vaak zelfs ook de begeleiders die eveneens onbekend zijn met het medium. Culturen kunnen dermate verschillend zijn dat wederzijds begrip pas later volgt maar interesse is een voorwaarde. En een kind voelt heel goed aan hoe 'echt' een speler is. Ouders moeten ook in de gelegenheid worden gesteld dat te ervaren.

www.droomtheater-vrolijkfrans.blogspot.com